

Младина

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

НОЩЬ.

Слънце ясно скри се,
Вечь иде ноцъта,
Мѣсецътъ яви се—
На бѣдни свѣцъта.

Свѣтлитѣ звѣздички
По небето вредь
Грѣхътъ катѣ свѣщички,
Лекичко трѣтитѣтъ.

Птиченцата мили
Въ тъмни храсталакъ
На вѣйки се свили
Да пощуватъ пакъ.

Стада се прибрали
Въ селото, въ града;
Хората заснали,
Морни отъ труда.

Венчкото почива,
Венчкото седи,
Салъ Богъ не заспива—
Той ни пази, бли.

Ц. Калчевъ.

УСЛУЖЛИВОТО
МОМИЧЕ.

Лилка и Фетка отишле на рѣката. Тамъ видѣли една бѣдна жена, която се мъчела да вземе испранитѣ си дрѣхци. Тя била много слаба и нѣмала сила да ги тури на рамото си.

Лилка оставила другарката си и отишла да ѝ помогне. Тя взела една часъ отъ мокритѣ дрѣхци и заедно съ бѣдната жена ги занесла до тѣхъ. Фетка гледала отъ далечъ и се смѣла на нейната помощъ.

Като дошле до кѣщата, бѣдната жена си взела дрѣхитѣ и съ насълзени очи казала на Лилка:

„Богъ да те благослови добро и милостиво момиченце, гдѣто помогна на една бѣдна и слаба жена“!

ПОЗНАЙТЕ КОЙ Е ПО ВИНОВЕНЪ?

„Черно трѣбва да бѣде наказанъ и то строго“, казала веднѣжъ Зорка, като видѣла куклата си раскѣсана на парчета.

„Никой другъ не ми е направилъ тази пакостъ, освѣнъ Черно; защото само той бѣше останалъ у дома днесъ, когато ние всинца отидохме у лелнини на гости“.

Като каза това, Зорка взема бастуня на дѣда си, повика кучето и почна да го сѣди така:

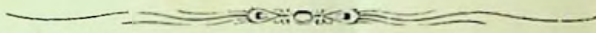
„Казвай, Черно, право казвай!—защо ми си испотрошилъ хубавата куклица“!

Отъ начало *Черто* само ржмжеше и си въртеше опашката, като ѝ гледаше право въ очитѣ. Но *Зорка* се разсърди още по-вече и му некрѣска силно:

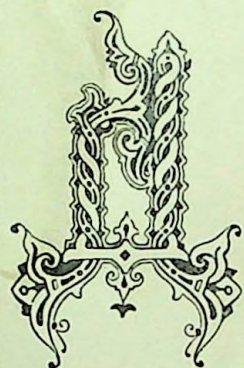

„Не те повикахъ да ми ржмжишъ, а да ми се оправдаешъ!“

Слѣдъ тѣзи думи тя го удари по вратътъ съ бастуня, а то започна да ѝ гледа жално, като че искаше да ѝ каже: Не съмъ само азъ виноватъ за пакостъта, а виноватъ е и този, който не си е прибралъ играчката на мѣстото.

ГРАМАТИКАТА.

Добъръ день, драга Марийке!
— Добъръ день, Стефанке!
Какъ си съ здравнето?

— А хубаво, благодарѣ ти, Марийке!
Азъ идѣхъ при тебе да поиграемъ единъ часъ, а послѣ ще отида да си научѣ урока по *граматика*.

— По граматика ли? Нима ти учишъ граматика, Стефанке? А какво *ѣ* *граматика*?

— Граматика ли? Слушай! Граматика

ще каже... азъ не помнѣхъ това, но знамъ добръ, че когато нѣкой е училъ граматика той говори добръ и пише право думитъ. Така, когато нашата слугиня Пена каже: „*асъ одифъ флузята за грозди*“, тя не говори правилно, защото не е учила граматика. Тя трѣбва да каже: „*Азъ ходихъ въ лозята за гроздь*“. Тѣй сжшо кога нѣкой пише: *уко, вуда, ушо, гратъ*, това показва че той не знае граматиката.

— Кажи ми, Марийке, ти смѣешъ ли се на вашата слугиня, като говори криво?

— Охъ, не, Стефанке! Това е твърдѣ лошо и азъ го не вършѣхъ. Нашата слугиня има бѣдни родители, тѣ не могатъ да ѣхъ пранцатъ въ училището да се учи. Трѣбва да се смѣемъ само на онѣзи, които ходѣтъ въ училище, а пишѣтъ и говорѣтъ криво.

— Тогава, ако ти Марийке, не знаешъ да говоришъ и пишешъ право, ще каже, трѣбва да ти се смѣѣ?

— О, да, Стефанке! Но азъ те увѣрявамъ, че никой не ще ми се присмѣе, защото азъ винаги си изучавамъ урока по граматика. До вижданье!

— До вижданье, Марийке!
Двѣтѣ приятелки се раздѣлихъ и всѣ-
ка се залови за своя урокъ.

ДОБРИЯТЪ БРАТЪ.

Пенчо е въ второ отдѣленне, а сестричето му Еленка прѣди единъ мѣсець и половина постъжи въ първо отдѣленне. Днесъ учителката имъ раздаде първата ученическа книжка—*букварчето* и имъ зададе единъ много труденъ урокъ: да научатъ гласа на буквата о и да ѝ напишутъ въ три реда на плочитѣ си. Еленка се много радваше. Щомъ пристигна у дома си, залови се на работа: отвори букварчето, прочете нѣколко пѣти буквата *О* и послѣ ѝ написа полека и внимателно на плочата си.

Слѣдъ единъ часъ пустяхъ и Пенчови. Той повика Еленка, прѣгледа *писмото* на плочата, и ѝ накара да си поправи лошитѣ букви.

На другия денъ Еленка се разболѣ.
Тогавъ Пенчо седна до нея на креватъ-

чето и караше сестричето си да прочита
зададения урокъ. Пенчо слушаше и по-

правѣше, когато сбърка негдѣ. Като отиде на училището, тя четѣше по хубаво отъ другаркитѣ си.

Така мисли да помага Пенчо на сестричето си прѣзъ цѣлата учебна година, за да може то по-лесно да мине въ погорно отдѣление като него.

НОВАТА КНИЖКА.

инка е най примѣрната ученичка. Като си отиде у тѣхъ, постоянно чете. Свърши ли училищната си работа, захваща да чете разни дѣтски книжки. У тѣхъ има много такива книжки съ картинки и хубави разкачета. Но тя ги е прочела всичкитѣ по нѣколко пѣти и се много зарадва, когато майка ѝ подари една нова книжка.

Такъвъ подаръкъ Минка получи на именния си день. Всѣка година на този день майка ѝ подарява по една хубава книжка. Тя го прави това заради нейното добро поведѣние и прилежание.

Ахъ, колко радостна бѣше Минка прѣзъ цѣлия день! Съ книжката въ рѣка, тя се хвалѣше на всички, които дойдохъ у тѣхъ на гости.

Най напърѣдъ тя прочете на баба си една хубава приказчица, на татка си едно стихотворение и му се обѣща да го научи наустъ, а на майка си обѣща да ѝ раскаже едно расказче. Вечеръта показа всичкитѣ картинки на двѣтѣ си сестричета.

Родителитѣ на Минка бѣхж много благодарни отъ неѣ. Тѣ ѣ обичахж и ѣ се радвахж. А заради доброто ѣ прилежанне, баща ѣ ѣ записа да получава едно *дѣтско списание*.

Така възнаграждаватъ родителитѣ добритѣ и прилежни дѣца!

П Ъ Т Е Л Ъ .

Кой кат' мене
Е прѣкрасенъ
Раннобуденъ,
Сладкогласенъ ?

Гребенътъ ми
Аленѣй се,
Опашътъ ми
Гордо вѣй се.

Ко — ко — ко.

По земята
Гордо тъпчѣ,
Дѣто ходѣ,
Шия пѣчѣ.

Зрънце пѣйдѣ
Щомъ съгледамъ,
Ближнитѣ си
Тѣй поканвамъ:

Ко — ко — ко.

В. Търново.

Ако доде
Чуждо въ двора,
Грива рошѣ
И се борѣ,

До кат' въ кърви
Се облѣѣ,
Крйле цапамъ
Гласно пѣѣ:

Ку—ку—ри—гу!

Сутринъ рано
Се събуждамъ,
На дѣцата
Тѣй запѣвамъ:

„Ученици,
Ученички,
Хай, станѣте
Да четѣте!

Ку - ку - -ри - гу!

М. Ив. Ханджиевъ.

КАКВО ИСПАТИЛА ЕДНА МАЙМУНА.

Единъ слонъ ожеднѣлъ и се опжтилъ къмъ близкото блато да пие вода. Една маймуна го издебнѣла

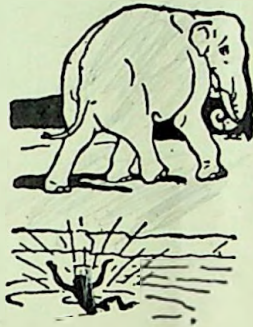

и се мѣтнѣла на гърба му. Тя държала една тояга. Маймуната захванѣла да подскача отъ горѣ му и го шибала немилостиво съ дебелията тояга. Слонътъ се ядосалъ и започнѣлъ да подскача съ заднитѣ си крака на горѣ.

Отъ силното подскачанье пакостната маймуна паднѣла на врата му и отъ тамъ едвамъ можла да се за-

държи на широката му глава. Слонътъ, като усѣтилъ че е на главата му, уловилъ ъж съ хобота си за опашката и ъж завъртѣлъ изъ въздуха. . . .

Като ъж повъртѣлъ малко, доближилъ се до блатото и ъж хвърлилъ въ водата колкото го сила държи. Немилостивата маймуна се раскрачила като жаба и насмалко щѣла да се удави въ блатото. Слѣдъ това слонътъ се обърналъ къмъ неѣ горделиво, като че искалъ да каже: Тѣй ти се пада, пакостнице!

НОСОРОГЪ.

тъ голѣмитѣ и непроходими гори на Африка и Азия живѣжтъ голѣми и кръвожадни звѣрове. Тамъ живѣе лѣва, тигъра, слона, носорога и мн. др. животни.

Слѣдъ слона най-голѣмото животно е *носорога*. Той достига до 4 метра дължина и 3 метра височина. Тѣлото на това голѣмо

животно е сплѣснато и дебело; главата продълговата, вратътъ кжсъ и месестъ, а краката кжси и валчести; тѣ се завършватъ съ три прѣста. Кожата му е дебела като дъска и грапава. Ушитѣ му сж дълги и исправени, а очитѣ му — малки. На носа си има единъ рогъ, дълъгъ 30—60 сантиметра, отъ който носи и името „носорогъ“. Рѣзци нѣма но има два кучешки зѣба и на всѣка страна по седемъ кжтника.

Носорога живѣе въ мѣчорливитѣ мѣста около езерата и рѣкитѣ на Источна Индия (Азия), а най вече въ голѣмитѣ гори и високитѣ трѣви.

Носорожитѣ иматъ по единъ рогъ, но има носорози и съ два рога, които се наричатъ *Африкански*; тѣ живѣятъ въ южна Африка. На нашата картинка носорога е съ два рога.

Носорожитѣ живѣятъ по единъ, или по нѣколко заедно. Всѣки день носорога отива при водата, напива се, окжпва се и слѣдъ това безгрижно се търкала въ блатото. Като исъхне калъта на него, прѣдпазва го отъ комари и др. животни, които го беспокожтъ.

Денемъ обича да спи, като лежи или стои въ блатото, а прѣзъ нощъта отива да си търси храна. Той се храни съ листата на дърветата и съ трѣва. Тѣ често лжти нападатъ на хората, особено въ дъждовно врѣме, и нанасятъ голѣми вреди.

Слухътъ на носорогътъ е извънредно развитъ и много отъ далечъ чува неприятеля, когато се приближава къмъ него. Лѣвоветѣ и тигритѣ мирно заминаватъ покрай него и не го закачатъ, защото знажтъ че нищо добро не можтъ да очакватъ отъ този дебелокожъ. Тѣ се плашжтъ отъ погледа му и всѣкога гледатъ да се не срѣщатъ съ него.

Въ Индия ходжтъ за ловъ на носорози съ слонове. Ако носорога е само нараненъ, той може още да

бѣга, разсърдва се много и събаря всичко каквото срѣщне по пътя си. Тежко и горко на хората и животнитѣ, ако тогава ги нападне. И ловеца съ коня си, съ голѣма мъжа може се спаси отъ него.

Когато ловеца приближи 10—12 крачки до носорога, той отскача на страна, изгубва се и тогава бѣсно се хвърга напредъ и троши всичко каквото му попадне. Борбата между ловцитѣ и носорога е много опасна. Много ловци сж умирали отъ рога на това страшно животно.

Често пжти нѣкой нараненъ носорогъ напада на цѣли кервани, распрѣска животнитѣ, кервана и, най-послѣ исказва своята лютось и на колата, като ги удря съ страшна сила да ги съсипи. Тамкашитѣ жители послѣ по кръвта отъ раната му го намиратъ и убиватъ.

Носорога принася по-вече вреда отъ колкото полза. Хората му взематъ месото, лойта и кожата. А отъ рога му правятъ различни украшения.

МЖЧНА ЗАДАЧА.

Петко билъ ученикъ. Единъ день, прѣвъ ваканцията, той седнжлъ на двора подъ едно дърво на сѣнка. Тамъ била и масичката му, на която ядялъ. За обѣдъ на Петка донесли една цѣла диня. Около него дошле котката - *Мара*, и двѣтѣ малки пиленца. Ялъ той що ялъ отъ динята и най послѣ си подпрѣлъ главата на ржката и се замислилъ. Въ това време майка му го видѣла и го попитала:

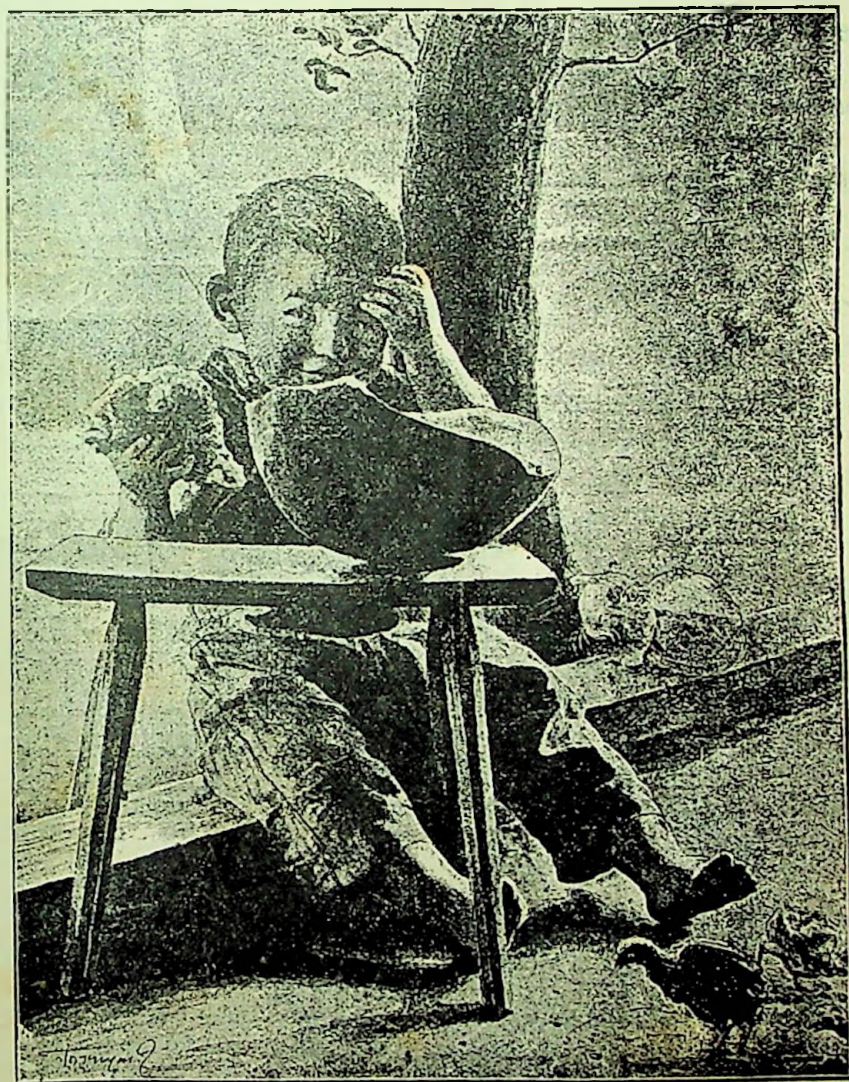
— Петко, какво мислишь?

Като се пообтегнжлъ малко, той отговорилъ:

— Колкото мжчни задачи и да зададеше учитель въ училището, до една ги рѣшихъ, а сега самъ си зададохъ тази: *Петко, можешъ ли изя цѣлата тази диня?* и мисля какъ да ъ рѣшж.

Майка му отговорила:

— Тази задача ще рѣшишъ само тогава хубаво, ако се сѣтишъ като какво ти е казалъ учителя, когато учихте за „ястчетата“.

Слѣдъ това Петко помислилъ малко и засмѣно отговорилъ на майка си:

— Мамо, учителя ни каза, че винѣги трѣбва да ядеме **умѣрено**, защото отъ многото ядене се разболяваме.

— Е, какъ ще рѣшишъ сега твоята задача?—попитала го майка му.

— Сега ще ямъ толкова отъ динята, колкото събира стомаха ми, останѣлото ще изямъ довчера.

На това майка му го похвалила и прибрала останѣлата частъ отъ динята за вечерята.

КАМЪКЪ И ДЛЕТО.

Въ една каманарница донесли отъ гората единъ голѣмъ камъкъ. Каманарникътъ захванѣлъ да дѣла камъкътъ съ длетото. Камъкътъ, защото го заболѣло, проговорилъ на длетото: „Защо ме мжчишъ? Какво съмъ ти направилъ? Остави ме свободенъ както си бѣхъ въ гората“!

Длетото се изсмѣло на думитъ му и казало:

„Ако ли азъ сега те мжчя, то не е за мене, а за тебъ; защото ти слѣдъ моята работа ще станешъ хубаво украшение на нѣкоя къща и ще стоишъ винѣги тамъ почитанъ, а не както въ гората“!

Мили дѣца, сѣтете се като какво ви учи тази приказка за камъкътъ и длетото!

АГНЕ И ВЪЛКЪ.

(Приказка)

ъ едно село, прѣди много години, имало единъ овчарь. Той ималъ стадо овце, между което имало едно бѣло агънце. Всѣка сутрина овчаря искарвалъ стадото си на паша на полето. Тамъ овцетѣ припкали, блѣли и хрупали зелената трѣвица чакъ до вечерята; а слѣдъ това той го подкарвалъ и запиралъ въ кошарата. Тукъ овцетѣ прѣкарвали още по добръ, тѣй като вѣрнитѣ кучета ги пазели отъ зѣбитѣ на вѣлцитѣ, — тѣ безгрижно спѣли, безгриж-

но прѣкарвали цѣлата ношь. Отъ този животъ не било благодарно само бѣлото агънце: мислило си, че вѣнъ отъ кошарата — въ гората, ще се прѣкара още по добръ. Ето защо една сутрина, до като спѣли овцетѣ, то станжло и се оплтило къмъ гората.

— Не ходи тамъ! — му шепнели високитѣ дървета.

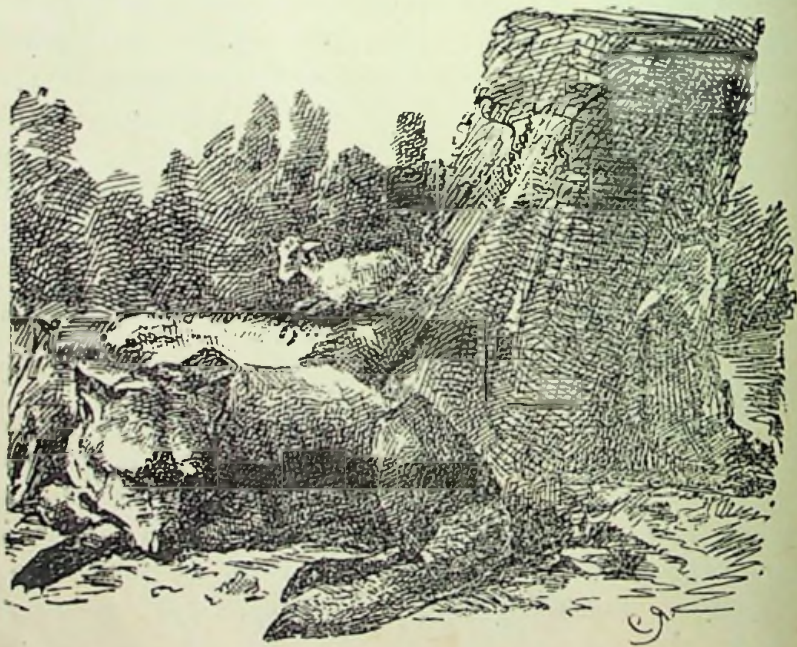
— Агънце, не ходи въ гората! — му казвала вадичката.

Агънцето не слушало ни дърветата, ни вадичката; то весело крачело напрѣдъ и огъ врѣме па врѣме се запирало да си хапне малко зелена трѣвица и пиѣне студена водица. Най-послѣ агънцето дошло до гората и се вмѣкнжло въ хрусталака. Тукъ то намислило да си почине, защото отъ една страна, било се уморило

много, а отъ друга—слънцето се било издигнало високо, та настанжала силна горещина. За почивка агънцето избрало едно добро мѣсто—малка полянка, покрита съ зелена трѣвица. Тука то се истегнало на зелената трѣвица и заспало тѣй дълбоко, щото слънцето било вече залѣзло, когато се събудило.

— Ехъ, колко съмъ захъснѣло, помислило си агънцето, като се събудило отъ сънь,—та че и доста тъмно трѣбва да става тукъ! . . . Ами сега! . . .

Като си припомнило спокойното нощуване въ кошарата, като му дошло на умъ за майка му, която всѣка вечеръ го кърмила съ млѣко, още по вече домъчнѣло на агънцето. То намислило да си отиде, и трѣгнало; но тѣй лесно улучва ли се пѣтя я! Повървѣло на една страна, повърнѣло се на друга, на третя—все напразно: освѣнъ една гора нищо друго не се виждало.

Отъ дълго лутанье на самъ на татъкъ агънцето се уморило, та едва пристъпало. По едно време то забълбъжило, че подъ едно дърво се чернѣе нѣщо. Наближило и гледа: едно животно се свило на купъ и си спи сладко, сладко. Това било *вълкъ*, само че агънцето не можело да го познае; то си помислило че е нѣкое овчарско куче, та много се зарадвало.

— Слушай, казало умилно агънцето, като се навело до самото ухо на вълкътъ,— азъ изгубихъ пѣтя, а пѣкъ ме е страхъ да ношувамъ тука . . . Можешъ ли да ме заведешъ у дома?

Слѣдъ тѣзи думи вълкътъ се събудилъ, отворилъ очитѣ си и що да види!—Ловъ за какъвто той отколѣ точилъ зѣби.

— Хубаво, хубаво — казалъ още по умилно вълкътъ, какъ да те не заведѣ, мѣчна работа ли е? Само че азъ вървиѣ бърже, а пѣкъ ти — полѣка, та не ще можешъ да вървишъ съ мене, но на това ще намѣримъ леснината. Видѣдъ, казалъ вълкътъ, като станѣлъ отъ леглото си, колко си малко; но пѣкъ моитѣ уста сѣ голѣми: ще те налапамъ, па ще те занесѣ, и туй е то. Хѣ, продължилъ вълкътъ, като отворилъ голѣмитѣ си уста съ дългитѣ и остри зѣби, — влѣзъ въ устата ми!

При тѣзи думи глупавото агънце се забравило отъ радость.

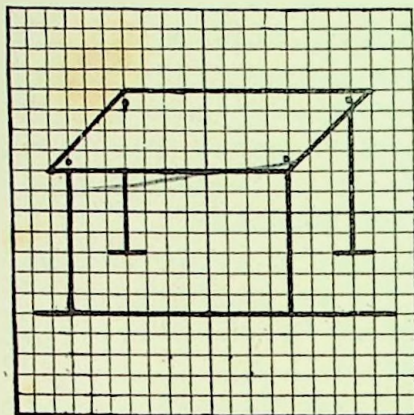
— Благодарѣ ти, добро куче, казало то и, безъ да се бой, пѣхнѣло малката си главица въ устата на вълка.

— Скрѣць! казалъ вълкътъ и агънцето свѣршило.

На другия день овчарътъ дошѣлъ да търси агънцето, но намѣрилъ само тѣнкитѣ му крака.

ФИГУРИ ЗА ЧЪРТАНИЕ.

Масичка.

Начъртайте тази масичка въ квадратчетата на вашитѣ плочи!

Болестъ по лозята. Прѣди нѣколко години въ нашето отечество се появи една болестъ по лозята наречена филоксера. Болестъта филоксера—сж малки неви-

дими животинки (бацилий), които прѣяждатъ прѣчкитѣ на лозитѣ до като сж зелени и тѣ исъхватъ.

Филоксерата унищожи много лозя въ Видинско, Русенско, Севлиевско и застрашава да изсуши всичкитѣ ни лозя. Противъ нея сж употрѣбавали различни срѣдства, но всичко е било напраздно. Напослѣдкъ единъ ученъ *французинъ*, както съобщаватъ вѣстницитѣ, изнамѣрилъ срѣдство противъ филоксерата. Това срѣдство се състояло въ развѣжданието на други невидими животинки, които се хранили съ животинкитѣ на филоксерата. По този начинъ той сполучилъ да прѣдпази много лозя отъ тази болѣсть.

Запазване на стъкленитѣ прѣдмети. Ако искате щото чашитѣ, шишетата, ламбенитѣ стъкла, чинийтѣ и др. стъклени прѣдмети *да не се чупятъ лесно* пустнете ги въ студена вода смѣсена съ соль. Слѣдъ това турете ги на огъня да повржтъ и послѣ ги оставете полека да истипжтъ. М.

Пѣтникъ и слуга. Единъ пѣтникъ пристигналъ въ единъ градъ. Като билъ много гладенъ, отишълъ право на гостилницата и поискалъ да му даджтъ да обѣдва. Единъ отъ слугитѣ му казалъ: „Господине, рано е още за обѣдъ. Часътъ е десетъ.“ — „Малко искамъ да знамъ, колко е часътъ на вашия часовникъ; въ моя стомахъ е вече пладня“. Г. Ар-вз.

I. + 4277

Единъ търговецъ натоварилъ три лодки (мауни) съ жито. На първата натоварилъ 987 кила, на втората 145 к. по-вече, а на третата — колкото първата и вто-

рата наедно и още 639 кила. Всичко колко кила жито е натоварилъ? М.

П. + *слово*

Рѣка съмъ между България и Сърбия. Ако замѣните първия *слогъ* на името ми съ буквата *С*, ще получите името на едно пълзяще и студено животно.

с. Ширково (Русенско)

В. Мандаровъ.

Ш. + *май-ка*

Има една дума отъ два слога. Цѣлата тази дума означава името на най-обичния ни човѣкъ, а само първия ѝ слогъ е име на най-хубавия мѣсець.

Коя е тази дума?

А.

РЕБУСЪ. +

Рѣшили **задачѣ** отъ I кв.: Т. Христовъ, Андрей Димитровъ, Нейко Атанасовъ и Ст. Ив. Балчевъ ученици отъ гр. *Казанлъкъ*.

Младина

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

Стѣгайте се, зима иде!

Мъгли покриватъ
Небето ясно,
Минж се вече
Лѣто прѣкрасно.

Есенъта хладна
Сега царува,
Земя своята
Хубостъ мѣнува.

Жълтъй полето,
Вѣхне трѣвица,
Рони се, капи
Листъ на горица.

Стада не блѣжатъ
Въ гъсти осойни,
Птички не пѣжатъ
Тамъ сладкопойни:

Есенъ ги хладна
Далечъ испрати
Въ мѣста прѣкрасни,
Топли, богати.

Враната само
По кѣра грачи,
Зимнина вече
Сѣжатъ орачи.

Дрѣме полето,
Дрѣмъжтъ багри,
Обчарче младо
Тамо не свири.

Врѣме студено
Вече настава,
Ей зима люта
Пакъ приближава.